
Lectio Praecursoria

Prologi – puheviestinnän vuosikirja 2019

56–60

<https://doi.org/10.33352/prlg.85363>

Naiset politiikan huipulla – Sukupuolittunut viestintä ja johtajuus

Johanna Mäkelä

FT, Opintokoordinaattori

Kasvatustieteiden ja kulttuurin tiedekunta

Tampereen yliopisto

johanna.makela@tuni.fi

*Lectio praecursoria puheviestinnän väitöskirjaksi tarkoitetun tutkimuksen **Naiset politiikan huipulla. Sukupuolittunut viestintä ja johtajuus** tarkastustilaisuudessa Tampereen yliopistossa 1.12.2018. Vastaväittäjänä toimi professori Susan Meriläinen (Lapin yliopisto) ja kustoksena professori Pekka Isotalus (Tampereen yliopisto).*

Suomalaiset naiset ovat olleet merkittäviä edelläkävijöitä ja tiennäyttäjiä politiikassa. He saivat ensimmäisinä Euroopassa ja kolmanneksi maailmassa täydet poliittiset oikeudet eli äänioikeuden ja vaalikelpoisuuden jo vuonna 1906. Lisäksi suomalaiset naiset ovat olleet myös kansainvälisesti hyvin edustettuina parlamentissa jo pitkään. Silti naisten eteneminen aivan poliittisen vallan huipulle on ollut hidasta, ja erityisen sukupuolittunutta on ollut tässä väitöstyössä tarkastelun kohteena oleva poliittinen johtajuus. Väitöstyöni otsikko on ”Naiset poli-

tiikan huipulla – sukupuolittunut viestintä ja johtajuus”.

Suomen kehitykselle naispäättäjillä on ollut kuitenkin aivan keskeinen merkitys. Naisten hyvä koulutustaso, aktiivisuus työelämässä ja osallisuus yhteiskunnallisen päätöksenteon eri tehtävissä ovat osaltaan mahdollistaneet Suomen kehittymisen hyvinvointiyhteiskunnaksi. Silti naisiin johtajina kohdistuu kuitenkin yhä edelleen erilaisia odotuksia kuin vastaavissa tehtävissä toimiviin miehiin. Miten rikkoo rohkeasti vanhoja miehisiä perinteitä, toimia itsel-

leen sopivalla tavalla vahvana johtajana ja tehdä omannäköistä politiikkaa, sitä on joutunut jokin naispolitiikko miettimään kohdallaan edettyään politiikan huipulle.

Poliittinen johtajuus on vaativa, ainutkertainen ja luonteeltaan ainutlaatuinen luottamustehtävä poliitikon sukupuolesta riippumatta. Poliitikon täytyy kestää määräaikaisessa tehtävässään erilaisia ristiriitaisuuksia ja jännitteitä sekä eri puolilta tulevia moninaisia vaatimuksia. Johtajana on kestävä jatkuvaa kilpailua tehtävistä, aikataulupaineita, epäsäännöllistä työaika, kovaa julkisuutta ja julkista arvostelua. Työn alla on jatkuvasti pienempiä, isompia laajoja sekä keskeneräisiä asiakokonaisuuksia. Tehtävässä tarvitaan melkoista paineen- ja kritiikinsietokykyä. Lisäksi poliittisen johtajan on oltava sosiaalinen ja aina tavoitettavissa sekä kommentoimassa milloin mitään asiaa eri medioiden kautta suurelle yleisölle. Tehtävässä tarvitaan hyvää paineen- ja kritiikinsietokykyä sukupuolesta riippumatta.

Naisten johtajuuteen näyttää – toimialasta riippumatta – liittyvän edelleen paljon sukupuoleen kytkeytyviä stereotyyppioita, mielikuvia, ennakkoluuloja ja vanhentuneita käsityksiä. Miehisten perinteiden vaikutus on näkynyt ja näkyy edelleen erityisen vahvasti juuri poliittisessa johtajuudessa. Monista esteistä ja rajoitteista huolimatta naiset ovat edenneet ja onnistuneet tehtävässään poliittisina johtajina. He ovat halunneet vaikuttaa asioihin ja käyttää saamaansa poliittista valtaa sekä luottamusta täysipainoisesti. He ovat kokeneet palkitsevana ja etuoikeutettuna tehtävänä työskentelyn yhteiskunnallisella näköalapaikalla. *Poliittista johtajuutta voidaan hyvin luonnehtia eri rooleissa tapahtuvaksi, viestinnällisesti laaja-alaiseksi ja vaativaksi vuorovaikutustehtäväksi.*

Tämän viestinnän alan väitöstyön tutkimuskohteena ovat olleet poliittisen vallan eturivissä eli ministereinä ja puolueiden puheenjohtajina työskennelleet naiset. Jotkut heistä ovat ansiotuneet jopa näissä molemmissa tehtävissä. Väitöstyössäni naisten oma kokemuksen ääni johtajina pääsee kuuluviin. Haastattelin tutkimukseeni 18:aa suomalaista naista viidestä eri puolueesta. He kertoivat kokemuksistaan poliittisina johtajina. Vastaavanlaista akateemista haastattelututkimusta ei ole aiemmin tehty. Naisten henkilökohtaisten kokemusten tutkimus on ajankohtaista ja perusteltua, sillä heidän on ollut jo pitkään miehiä vaikeampi nousta puolueiden puheenjohtajiksi tai saada kantaakseen ministereiden ns. ”painavia” salkkuja. Näitä arvostettuja paikkoja ovat pääministerin, valtiovarainministerin ja ulkoministerin tehtävät. Poliitiikan historiaa tarkastellessa naiset on useimmiten nimitetty opetus- tai sosiaali- ja terveysministereiksi. Tämä perinteinen salkkujako juontaa juurensa pitkälle historiaan.

”Tahtoa, uskoa, uskallusta” – sitä ovat tarvineet sekä aiemmat että nykyiset politiikan johtajanaiset. Ensimmäinen suomalainen naisministeri nimitettiin tehtäväänsä yli 90 vuotta sitten. Miina Sillanpää avasi esimerkillään osaltaan ovia tuleville politiikan naisjohtajille. Hän nousi köyhästä torpantytöstä, piista ja palvelijasta tärkeäksi yhteiskunnalliseksi vaikuttajaksi. Sillanpää on sanonut: ”Minä tahtoisin saada naiset valveutumaan ja ymmärtämään asemansa etuoikeuden”. Hän toimi apulaissosiaaliministerinä vuosina 1926–1927, ja hänen työssään näkyivät keskeisinä sinnikkäät pyrkimykset oikeudenmukaisuuteen ja sukupuolten väliseen tasa-arvoon. Sillanpää tarttui herkästi yhteiskunnallisiin epäkohtiin, otti kantaa työsäkävien naisten asemaan ja perheoloihin sekä perusti ensikoteja yksinhuoltajaaideille ja heidän lapsilleen. Lisäksi hän kiinnitti huomiota vanhusten asemaan yhteiskunnassa. Samoihin

asioihin, joita erityisesti monet naispoliitikot yhä edelleen työssään edistävät.

Sillanpään tehtäviin ministerinä kuuluivat köyhäinhoito-, lastensuojelu- ja raittiusasiat. Hänen lyhyellä mutta merkittävällä ministerikaudella tärkeimpiä oli etenkin meitä, hyvät naiset, koskettava laki, joka toi naisille oikeuden valtion virkoihin. Aiemmin virkaa hakevien naisten oli pitänyt anoa erivapautta sukupuolestaan päästäkseen valtion virkaan. Sillanpään ministerikaudella valmisteltiin myös avioliittolakia, jonka avulla naiset pääsivät pois aviomiehensä holhouksen alta. Lain ansiosta puolisoista tuli myöhemmin oikeudellisesti tasavertaisia, eli vaimo sai sen jälkeen hallita omaa omaisuuttaan ja solmia itseään koskevia sopimuksia. Eli hyvin merkittäviä saavutuksia naispolitiikolta jo silloin!

Kansalaisvaikuttajana Miina Sillanpään luottamustehtävien luettelo on hengästyttävä, ja samalla lailla ovat monen tähän väitöstutkimukseeni haastatellun naispoliitikon ansioluettelot. Sillanpään toimiminen monissa luottamustehtävissä kansanedustajana, ministerinä, kunnallispolitiikassa, järjestöissä ja ammattiyhdistystoiminnassa on itse asiassa hyvä osoitus siitä, mitä nykyisin kutsutaan aktiiviseksi verkostoitumiseksi politiikassa. Poliitikon on tultava toimeen erilaisten ihmisten kanssa ja siedettävä erilaisuutta. Vain sujuvalla yhteistyöllä ja vuorovaikutuksella hän pystyy viemään meitä kaikkia koskevia tärkeitä yhteiskunnallisia asioita eteenpäin ja menestymään tehtävissään.

Miina Sillanpää kohtasi tehtävässään aikanaan varmasti hyvin monia esteitä ja haasteita, kuten ovat kokeneet myös tutkimukseeni haastatellut naiset. Niistä huolimatta he kaikki ovat kuitenkin poliitikon tehtävissään edenneet nousujohteisesti eteenpäin johtajiksi. Sillanpään kerrotaan sanoneen: ”Ei koskaan saa sanoa ’minä en

osaa, vaan vaikeimmissakin tilanteissa pitää sanoa ’minä yritän’”. Tätä hänen viitoittamaansa tietä ovat naiset myöhemmin pyrkineet seuraamaan. Parhaansa yrittämisestä, halusta parantaa maailmaa ja rohkeudesta tarttua empimättä erilaisiin tarjottuihin tehtäviin puhuivat myös haastattelemani naiset.

Tänään väitöspäivänäni, joulukuun 1. päivänä vuonna 2018, Suomen presidenttinä on Sauli Niinistö ja Juha Sipilän hallituksessa työskentelee 17 ministeriä, joista kuusi on naisia. Arvostetuimmat ja raskaimmat salkut ovat miesten hallinnassa tässä Sipilänkin hallituksessa, kuten on ollut monta kertaa aiemminkin. Kokonaisuutena tätä miesten ja naisten välistä eroa ministereiden määrässä kuvastaa hyvin se, että tähän mennessä eli vuoden 2018 lopulla itenäisyysellemme aikana miehiä on ollut ministereinä yhteensä 618 ja naisia 105.

Puolueiden puheenjohtajien tilannetta vuoden 2018 lopulla tarkasteltaessa yhdeksän eduskuntapuolueen puheenjohtajista vain kolme on naista. Puolueiden puheenjohtajina naisia on ollut vain kourallinen, eniten vihreissä ja demareissa. Ruotsalaisessa kansanpuolueessa puoluetta on johtanut nainen vain kerran, ja kokoomuksessa ei ole vielä toistaiseksi uskottu ollenkaan puolueen johtajuutta naiselle.

Ministerin ja puolueiden puheenjohtajien paikkojen jakamiseen vaikuttaa sukupuolen ja puoluekannan lisäksi toki moni muukin asia, esimerkiksi henkilön ammatillinen osaaminen, yhteistyötaidot, viestintäosaaminen, ikä ja vaalipiiri. Tullakseen valituksi ministeriksi tai puolueen puheenjohtajaksi pitää valitulla sukupuolesta riippumatta olla näyttöä osaamisesta ja hänen tulee olla tunnettu omassa puolueessaan. Lisäksi ehdokkaalla tulee olla halua edetä. Väitän, että käsitys osaamisesta ja pätevyydestä liitetään politiikassa silti edelleen monin

tavoin sukupuoleen. Tästä seuraa, että naiset joutuvat toistuvasti todistamaan pätevyyttään ja osaamistaan johtajina tavalla, jota miehiltä ei edellytetä. Naiset nähdään myös julkisuudessa helpommin yhtenä ryhmänä eli oman sukupuolensa edustajina kuin omina pätevinä ja ainutlaatuisina yksilöinä.

Naisten valinnat politiikan huippupaikoille ovat aina herättäneet tunteita sekä ihmetystä, ihastusta ja kannustusta mutta myös epäilyjä ja usein vastustusta. Suomen ja samalla koko maailman ensimmäinen naispuolustusministeri Elisabet Rehn (r.) on kertonut julkisuudessa avoimesti aikanaan saamastaan epäilevästä vastaanotosta. Vanhat veteraanit kun olivat valinnan myötä lähes itkeneet, että ”ovatko meiltä miehet loppuneet Suomesta, kun täytyy valita nainen puolustusministeriksi”. Rehnin kertoman mukaan hänet pelasti vanha jalkaväenkenraali Adolf Ehrnrooth, joka sanoi kenraaleille, että annetaan tytölle mahdollisuus, ja arvioidaan hänen toimintaansa vasta sen jälkeen. Tämä ”tyttö” oli tuolloin iältään 55-vuotias. Toki vastaavatyypistä nimittelyä ja kohtelua ovat monet nuoremmat ja vanhemmatkin poliitikot saaneet sittemmin osakseen. *Naisilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin se, että omalla toiminnallaan esittää ja osoittaa sen, että on vakavasti otettava poliitikko, osaa ja hallitsee omat asiansa ja pystyy vastaamaan vaikeisiin kysymyksiin*, totesi eräs haastateltavistani.

Poliittiset johtajat saavat asemansa takia osakseen enemmän julkisuutta kuin minkään muun alan johtajat. He ovat kaikille meille kansalaisille tuttuja yhtä lailla kohtaamisista turuilla ja toreilla kuin sohvalta television iltauutisista katsottuina ja lukuisista eri medioista. Monilla meistä on mielikuva ja mielipide heistä, vaikka emme ehkä ole koskaan tavanneet heitä kasvokkain. Kun poliittinen johtaja valitaan tehtävään, hän menettää yksityisyytensä julkisuudelle.

Julkisuus on poliitikoille kaksiteräinen miekka. Se on välttämätöntä tehtävän luonteen takia, mutta se aiheuttaa samalla haasteita erityisesti naispoliitikoille. Yhteiskunnallisesti tärkeiden asiasisältöjen ja merkittävien päätösten valmistelutyön sijaan mediassa nostetaan usein esiin naisten henkilökohtaisiin ominaisuuksiin ja ulkonäköön sekä perheeseen liittyviä toissijaisia asioita. Toisaalta tutkimukseni tulosten mukaan poliitikko voi myös hallita ja muuttaa julkisuuskuvaansa jonkin verran omalla toiminnallaan. Lisäksi suomalainen media on haastateltujeni mukaan kunnioittanut haastateltujen yksityisyyttä ja perheeseen liittyviä asioita, mikäli he ovat ajoissa tehneet julkisuuteen liittyvät pelisäännöt toimittajille selviksi.

Toki sukupuoli on tuonut naisille myös hyvää nostetta sekä julkisuudessa että johtajina ammatillisesti. Naiset ovat hyödyntäneet tarkoituksella naiseuttaan erottuen miehisen tummasta pukuporukasta positiivisella tavalla. *Sukupuolesta on ollut hyötyä paljon ja pikkuisen haittaa*, eräs haastateltava totesi pilke silmäkulmassa. Asiallisen mediakohtelun lisäksi naiset ovat kuitenkin olleet monesti myös politiikan ”koruja” ja katseenvangitsijoita sekä puolueen imagon uudistajia ja puhdistajia. Median ansioista olemme nähneet vuosien varrella muun muassa kokovartaloministerin ja verkkosukkahousujohtajan sekä jopa presidentti muumiamman käsilaukkuineen.

Huumori on ollut yksi oiva keino sekä politiikassa että politiikan julkisuudesta selviytymiseen. Helsingin Sanomien pilapiirtäjä Henrik Karlsson on oivallisesti osannut kiteyttää oheisissa kuvissa kaksoissidoksen, joka leimaa usein naisten roolia poliittisena johtajana. Pilapiirroksessa vuonna 2008 SDP:n puheenjohtajavaalin alla todettiin ”demarien tarvitsevan nuoren kovapintaisen naisen, jolla on pitkä kokemus joltain näkyvältä paikalta”. Toisessa

hänen piirustuksessa kuvataan verkkosukkahousujen kera varsin osuvasti, että puolueen johdossa ”naisenergiaa pitää ja saa olla, mutta vain sopivasti”.

Huumorin takana on todellisia asioita työn asijulkisuuden laadun ja määrän saamisen suhteen. Vaikka naiset saavat miehiä helpommin julkisuutta osakseen, heidän johtajuutensa on tutkimukseni tulosten mukaan jatkuvaa tasapainoilua sopivuuden rajapinnoilla. Naiseutta, kauneutta ja pehmeyttä johtajassa saa olla, mutta ei liikaa. Lisäksi johtajan jämäkkyyttä kaivataan, mutta vain sopivassa määrin. Eikä nyrkkiä pöytään lyövää tai tiukasti asian puolesta argumentoivaa naisjohtajaa edelleenkään usein katsota hyvällä. Poliittinen johtajuus ja johtamiskulttuuri nähdään yhä usein julkisuudessa miehisenä tehtävänä. *Väitän, että mediajulkisuus yhtäältä rajoittaa ja toisaalta edesauttaa naisia menestymään johtajan tehtävässään.*

Väitöstutkimuksen tulokset osoittavat, että naiset joutuvat yhä edelleen tekemään miehiä enemmän työtä poliittisille johtopaikoille päästäkseen sekä poliittisen uskottavuuden saamiseksi tehtävässä toimiessaan. Johtajan auktoriteetti ei synny politiikassakaan pelkän hierarkkisen aseman saavuttamisen kautta. Se on ansaittava kovalla työllä ja ahkeruudella sekä osaamisella sukupuolesta riippumatta. Haastatteleman johtajat olivat huolissaan siitä, löytyykö jatkossa enää naisia ehdokkaiksi johtotehtäviin työn kovien vaatimusten, mediakohtelun sekä sukupuoleen suhtautumisen takia. Jotta politiikan johtotehtävät olisivat tulevaisuudessa eri-ikäisiä naisia ja miehiä kiinnostavia ja innostavia, asenteita naisjohtajia ja tehtävän arvostusta kohtaan tulisi tarkistaa. Pätevien naisten täytyy pystyä tekemään jatkossa nykyistä joustavammin ikä- ja perheystävällisiä

valintoja, jotka he kokevat oikeiksi sekä oman johtajuuden että perheen kannalta.

Sukupuoleen liittyvät kysymykset ovat päivittäin esillä näkyvästi niin politiikassa kuin muillakin yhteiskunnan alueilla. Kyse on yhtä aikaa hyvin yksityisestä ja toisaalta taas hyvin yleisestä, meitä kaikkia koskettavasta asiasta. Eri-laisia sukupuoleen liittyviä vertailuja tehdään julkisuudessa aivan liikaa yhteiseen tekemiseen kannustamisen ja yksilön henkilökohtaisten ja persoonallisten ominaisuuksien arvostamisen sijaan. Tärkeämpää olisi keskittyä ja kiinnittää huomiota siihen, miten kukin ihminen voi kehittää omia taitojaan, asiantuntemustaan ja osaamistaan sekä yksin että yhdessä rakentavassa vuorovaikutuksessa muiden kanssa. Tai kehittyä paremmaksi johtajaksi ilman, että tarvitsisi miettiä, miten omasta sukupuolesta viestitään ja se nostetaan esiin julkisuudessa.

Väitöskirja on luettavissa verkossa osoitteessa
<http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-0874-2>

Miina Sillanpäää koskevat tiedot ja lainaukset:
<https://www.miinasillanpaa.fi>